

méně, ježto jde o nemovitosti, přidělené účastníkům z reformy pozemkové na základě přidělového zákona, při nichž zápis knihovního vlastnictví závisí od toho, kdy Státní pozemkový úřad provede dotyčnou přidělovou akci způsobem ku knihovnímu vkladu schopným (§ 27 zák. příd.). Nesporno jest však a jest přípisem Státního pozemkového úřadu i potvrzeno, že nemovitosti byly tímto úřadem účastníkům již do držby a užívání odevzdány a jest tedy účastníky pokládati již za naturální vlastníky. Z přípisu Státního pozemkového úřadu vyplývá dále, že přidělci žádali o nezbytnou cestu již v řízení přidělovém, že jim však cesta ta pro odpor stěžovatelův nebyla přidělovým komisařem přiznána. Okolnost tato nemůže býti na závadu, by se přidělci nezbytné cesty nedomáhali podle zákona o nezbytných cestách ze dne 7. července 1896 čís. 140 ř. zák., prokáží-li zákonné podmínky pro tento svůj nárok, neboť není zákonného předpisu, který by tomuto opatření, pokud se týče nálezu přidělového komisaře propůjčoval právní účinek, vylučující pořad dle zákona o nezbytných cestách. Není tedy správná námitka, že bez souhlasu Státního pozemkového úřadu žadatelům nezbytná cesta přiznána býti nemůže; potřeba tato objevila se v důsledku přidělové akce fakticky již provedené a jest nyní na soudu, jehož se účastníci za účelem splnění této potřeby dovolali na základě zákona o nezbytných cestách, by neodvisle od Státního pozemkového úřadu, pokud se týče přidělového komisaře o této právní potřebě jednal a rozhodl dle předpisů a právních směrnic cit. zákona. Z toho důvodu nebylo též třeba ku zřízení přivzítí zástupce Státního pozemkového úřadu

Čís. 5246.

K povolení prozatimního opatření dle §u 382 čís. 8 ex. ř. postačí, osvědčí-li manželka, domáhající se odděleného bydliště, že jest ohrožena na některém ze svých právních statků, jehož skutečné porušení bylo by zákonným důvodem k rozvodu manželství od stolu a lože ve smyslu §u 109 obč. zák.

(Rozh. ze dne 1. září 1925, R II 227 25.)

Návrh manželky proti manželovi o prozatimní opatření odděleného bydliště a placení výživného, soud první stolice zamítl, rekursní soud vyhověl návrhu. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

K povolení prozatimního opatření podle §u 382 čís. 8 ex. ř. postačí, osvědčí-li manželka, domáhající se odděleného bydliště, že jest ohrožena na některém ze svých právních statků, jehož skutečné porušení by bylo zákonným důvodem k rozvodu manželství od stolu a lože ve smyslu §u 109 obč. zák. Z provedeného šetření v první stolici usoudil správně rekursní soud, že manžel navrhovatelky znemožňuje jí spoluzítí ve společné domácnosti, k němuž po zákonu byla by povinnou

(§ 92 obč. zák.) — tím, že ji z domácnosti vyhání, vše před ní zamyká, odpírá jí jídlo a jeho přípravu v domácnosti, takže musí pro sebe vařit u cizích osob, a že zakázal, by jí nebylo prodáváno obchodníkem zboží na úvěr a placeno nájemné od nájemníků. Porušuje tím žalobce zákonnou svou povinnost, z ustanovení §u 91 obč. zák. plynoucí i právo manželčino na přiměřenou výživu ve společné domácnosti, jež manželka pocituje jako opětovná příkoří a hrubé zasáhnutí do svých manželských práv, a kromě toho i zlehčuje žalobce její postavení jako manželky svými zákazy vůči třetím osobám, jimiž projevuje jí zřejmě nedůvěru. Jest souhlasiti s míněním rekursního soudu, že již tyto okolnosti postačí samy o sobě, by odůvodnily návrh manželčin na povolení prozatimního bydliště a určení prozatimního výživného ve smyslu §u 382 čís. 8 ex. ř.

Čís. 5247.

Advokát jest povinen (§ 1299 obč. zák.) vznést k příkazu strany opravný prostředek, třebaže výsledek opravného prostředku zdá se mu býti nejistým.

(Rozh. ze dne 1. září 1925, Rv II 380 25.)

Ve sporu o rozluky manželství bylo rozsudkem procesního soudu první stolice uznáno na rozluky z viny manželky (nynější žalobkyně). Advokát manželky vypověděl jí plnou moc, načež byl nyní žalovaný advokát ustanoven žalobkyni zástupcem chudých za účelem podání odvolání. Žalovaný však odvolání nepodal, proč se žalobkyně domáhala na něm náhrady škody, ježto prý okolnosti, jichž mělo býti použito v odvolání, byly by pro ni přivodily příznivý výsledek a tím i vysouzení sporu o výživné proti manželce. Procesní soud první stolice neuznal žalobní nárok duvodem po právu, odvolací soud uznal žalobní nárok duvodem po právu. Důvody: V souhlasu s prvním soudem pokládá odvolací soud na základě údajů žalobkyně slyšené jako strany, informace a dopisu žalobkyně ze dne 15. května 1923, který žalovaný sám předložil, a dopisu žalovaného ze dne 22. května 1923 za zjištěno, že žalovanému před uplynutím lhůty odvolací bylo známo, že žalobkyně proto trvá na podání odvolání, ježto tvrdí, že se svým manželem jest ve 4. měsíci těhotenství. Žalovaný však odvolání nepodal, jsa toho mínění, že tato okolnost byla by podle §u 482 c. ř. s. nepřipustnou novotou a že tudíž odvolání by nemohlo míti úspěchu. Prvý soud má za to, že v tomto směru nelze žalovanému přičítati vinu, nepodal-li odvolání, jsa tohoto právního názoru. Než především dlužno řešiti otázku, zda advokát, ustanovený chudé straně, může sám o své újmě odepřiti provedení určitého procesního úkonu. Podle čl. XXXIII. uvoz. zák. k c. ř. s. může advokát, ustanovený chudé straně, žádati u procesního soudu první stolice za sprostění, zdá-li se mu právní záležitost svévolnou a bezvýslednou. Dokud tedy nebyl soudem pravo-
platně sprostěn, nemůže odepřiti zastupování chudé strany. V tomto případě tudíž žalovaný svémocně proti jasnému předpisu zákona a proti výslovné žádosti chudé strany odvolání nepodal, čímž nesporně po-